

Muzeul Național al Literaturii Române - ÎNCOTRO...

La începutul anului 2017 se împlinesc 60 de ani de la înființarea acestei instituții ca fiind Casa Literaturii Române. Aniversarea acestei vârste ar putea fi un moment esențial ca instituția să aibă un sediu, cu expunerea și oferirea către publicul bucureștean a valorilor inestimabile de patrimoniu pe care le deține.

Muzeul Național al Literaturii Române adăpostește un autentic tezaur literar format din manuscrise, cărți, obiecte personale, obiecte de artă, fotografii, înregistrări audio-video care redau profunzimea și complexitatea întregii arte a cuvântului în literatura română. Muzeul Național al Literaturii Române deține peste 300.000 de piese organizate în 300 colecții (sec. XV-XX), cuprinzând manuscrise ale scriitorilor români, de la Varlaam, Dosoftei, cronicari, la Ion Heliade Rădulescu, Vasile Alecsandri, Mihai Eminescu, Ion Creangă, Lucian Blaga, I.L. Caragiale, Titu Maiorescu și mulți alții. De asemenea, muzeul deține manuscrise valoroase ale unor scriitori străini: M. Proust, Th. Mann, Paul Valery, G. Papini, G. Ungaretti etc. Colecțiile sunt completate de cărți vechi și rare, documente istorico-literare, lucrări de artă plastică (grafică, pictură, sculptură), periodice, obiecte și mobilier memorial, fotografii, înregistrări audio-video. Într-o societate afectată de globalizare accentuată instituția Muzeul Național al Literaturii Române reprezintă un punct de sprijin al identității naționale, dar și un reper important al sincronismului cultural european.

Existența și misiunea MNLR a fost confundată până la un punct cu cercetarea și valorificarea operei eminesciene. În ultimele două decenii misiunea de conservare a moștenirii literare și valorificare a acesteia s-a conturat mai clar, astfel că MNLR este perceput ca o instituție-depozitar al literaturii române. Misiunea sa este promovarea literaturii române pe plan intern și internațional, integrarea acesteia în circuitul valorilor culturale europene prin conservarea, dezvoltarea, cercetarea și valorificarea patrimoniului.

Accreditarea Editurii MNLR ca editură cotate B în plan științific de CNCS este o recunoaștere a valorii produselor muzeului. Editura MNLR, mai ales în ultimii ani, s-a dezvoltat prin introducerea unor colecții de tipul Aula Magna unde apar teze de doctorat cu tematică literară, recomandate de importanți profesori universitari.

La Editura MNLR au fost publicate, în ultimii doi ani, volume de referință pentru istoria și critica literară. În planul de management pentru atragerea și creșterea veniturilor editura joacă un rol

important, dar mai ales reprezintă un vector de promovare a patrimoniului muzeal.

Lipsa unui sediu în care patrimoniul muzeal excepțional al MNLR să fie expus publicului, misiunea și rostul existenței oricărei instituții muzeale, e o problemă pe care forurile conducătoare ale acestei națiuni, indiferent de culoarea politică, ar trebui să o rezolve. În fond, este vorba despre păstrarea identității naționale și de păstrarea și valorificarea patrimoniului național.

Conf. univ. dr. IOAN CRISTESCU

Directorul Muzeului Național al Literaturii Române

Pentru că zona decidenților poartă în sinea ei, adesea, o lipsă de inspirație ori de idei, prezentăm mai jos câteva sugestii de statornicire a Muzeului Național al Literaturii Române, edificii emblematice ale Capitalei, care fie stau goale, fie sunt folosite de entități mai degrabă pasagere.

Un prim exemplu îl reprezintă edificiul situat chiar lângă Casa Poporului, ce se voia de „savantă” drept Casa Științei. E pe jumătate ocupat, o aripă, restul...

Apoi impunătoarea clădire a Bibliotecii Naționale, ocupată pe o suprafață considerabilă, nefiresc, de către Ministerul Culturii.

De ce nu sediul Bibliotecii Centrale, rămas oarecum în paragină.

Toate aceste trei obiective au generoase locuri de parcare, ultima, marea parcare de la Universitate. La îndemâna Guvernului pot fi selectate o multitudine de clădiri aparținând RAPPs sau ADS, cu o singură condiție: să se găsească persoana potrivită cu dor de țară și simț patriotic hărăzită a curma „suferința” acestui uriaș tezaur cultural, iar Muzeul Național al Literaturii Române să-și găsească binemeritatul sălaș.

FLORIAN LAURENȚIU STOICA

Președintele Fundației Literar-Istorice „STOICA”

Urgent, un nou sediu

După alungarea Uniunii Scriitorilor din Calea Victoriei (așa-zisa „afacere Monteoru“), evacuarea Muzeului Național al Literaturii Române din sediul aflat pe Bulevardul Dacia este a doua mare lovitură dată literaturii și culturii române, de fapt întregii noastre spiritualități. Ceea ce s-a întâmplat cu Muzeul Național al Literaturii Române constituie, de fapt, o înjosire și o batjocură la adresa literaturii, a culturii române în genere, a obștei scriitoricești de azi. S-a smuls cel mai scump tezaur al ei. S-a răvășit tot ce ține de profilul unei culturi, de imaginea acesteia, care trebuie să fie sfântă pentru o națiune. Nu e averea cuiva, ci bogăția spiritului românesc, a sensibilității și idei sale de frumos.

O asemenea lovitură ar fi trebuit să trezească la realitate corpul scriitoricesc, să mobilizeze opinia publică. Din păcate, ca și în cazul sediului Uniunii Scriitorilor, nu s-a auzit nicio voce de protest, nu a apărut nicio mișcare de revoltă a lumii scriitorilor și nicio ripostă a opiniei publice. Parcă am fi pe vremea fanarioșilor, atunci când cădeau capetele domnitorilor la București: „Firman, bre!“. O fi un firman al instanței judecătorești, dar nu și o judecată adâncă și dreaptă, chiar dacă proprietatea e sacrosanctă.

Unde voiesc să se mute Muzeul și ce soartă îi hotărâsc făcătorii de azi ai literaturii și culturii noastre? Să se strângă tezaurul Muzeului în pachete cu cărți, cu documente și exponate de tot felul prin ungherele întunecate ale nu știu cărei clădiri?

Muzeului trebuie urgent să i se găsească un sediu, căci el este un altar, un simbol, un semn al demnității poporului român. În situația dată este nevoie de implicarea actualului Guvern spre a soluționa această problemă. Încă o dată: e nevoie de energie, de curaj și de o atitudine mai hotărâtă în fața autorităților, care tratează tezaurul de valori al țării ca pe o problemă mărunță.

Literatura, cultura, spiritul românesc pot suporta toate vexațiile și umilirile? Atunci de ce se mai invocă neconținut în mass-media „rezistența prin cultură“? Ce rost mai are?

Prof. univ. dr. DAMIAN HUREZEANU